

„Fata cu părul ca un fum,  
exuberantă, reflexivă, cultă,  
nebunatică, serioasă,  
furtunoasă...”

- George Călinescu

# NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă  
Anul VII  
Numărul 313  
(6787/1352)

28 iunie - 4 iulie 2017

## Criză guvernamentală, criză... antiguvernamentală sau un prim „#Trianon”?

Cezar Adonis  
Mihalache

PsD, partidul de guvernământ pare rupt în două... Și totuși, nu putem vorbi de un PSD „bun” și unul „rău”, ci de unul anti-românesc. Iar ceea ce este grav în această criză nu este felul în care două orătanii politice au început

și am spune că poate guvernării chiar au realizat cât de mărunți sunt față de cei ce au întremat această națiune. Atât de mărunți că nu merită nici să ștergă geamurile Panteonului Național. Darămite să mășăluiască pe sub vitrinele istoriei. Dar nu este vorba de asta. Pentru că sunt primii care își vor afișa impostura lângă imaginea ti-

simpatia acestuia pentru lupa de „eliberare” dusă de Grindeanu este la rându-i un semnal).

Și poate că nici nu vorbim de prima acțiune de amploare a Departamentului Trianon! Căci nu trebuie să ignorăm „instrumentarul” deja existent, prin care s-a încercat împiedicarea românilor de a-și mai intona Imnul Național, la nivel de

## Prin moțiunea de cenzură, Dragnea-și arat-a lui măsură!

George  
Petrovai

Ceea ce se întâmplă astăzi în Partidul Social Democrat (PSD), formațiunea fes-enisto-postcomunistă cu cei mai mulți membri și cea mai mare densitate de penali, este în deplină concordanță cu absurdul omniprezent și omnipotent din România postdecembristă, un absurd cu atât mai sfidător-triumfător la orașe și sate, cu cât caută mai abtirit să-și ascundă hidoasa scăfărlie politică în nisipul mișcător al paradoxurilor. Da, căci nu-i de ici-de colo ca un partid sau o alianță de guvernământ să-și dărâme propriul guvern printr-o moțiune de cenzură!

Și nu orice guvern, ci unul alcătuit de primele capete pătrate ale coaliției pesedist-aldistă (sinistrul tandem Dragnea-Tăriceanu), cu miniștri aleși pe sprânceana cumetriilor politice și cu un premier somat să renunțe la șefia Consiliului Județean Timiș, pe motiv că în acest mod poate să-și achite o parte din datoriile față de partid. Firește, în urmă cu șase luni, Sorin Grindeanu n-avea niciun motiv să nu se supună ordinului primit de la vătaful Dragnea. Dimpotrivă, tot ce mai mișcă-n țara asta prevestea un succes istoric pentru PSD și aliații săi: scorul zdrobitor obținut la parlamentare printr-o ofertă electorală plină ochi de promisiuni (vom face, vom drege, vom pune țara pe picioare...) și de un patriotism găunos (nu suntem o colonie, România este a românilor), degradingolada opoziției, „miraculosul” program de guvernare, prin care Dragnea garanta prosperitatea și fericirea tuturor românilor, în pofida faptului că de la buget s-au alocat pentru investiții cei mai puțini bani din ultimii 10-15 ani și, îndeosebi, atenția ridicol de afectuoasă arătată noului prim ministru de către penalul cuplu Dragnea-Tăriceanu.

Dacă unii dintre români au uitat memorabila scenă în care, aidoma unui copil condus de părinți la școală, micul premier Grindeanu este la propriu dus de mână la noul lui loc de muncă de cei doi părinți politico-ideologici, atunci poate că-și amintesc vizita plină de succese mediatice, pe care tandra (sic!) pereche pesedistă Dragnea-Grindeanu (în acest caz, termenul „tandru” provine de de la Tandra și Mandala!) au efectuat-o în Statele Unite, cu ocazia înscăunării lui Donald Trump la Casa Albă.

La vremea respectivă, încrezător în steaua lui și a partidului-stat din care făcea parte,

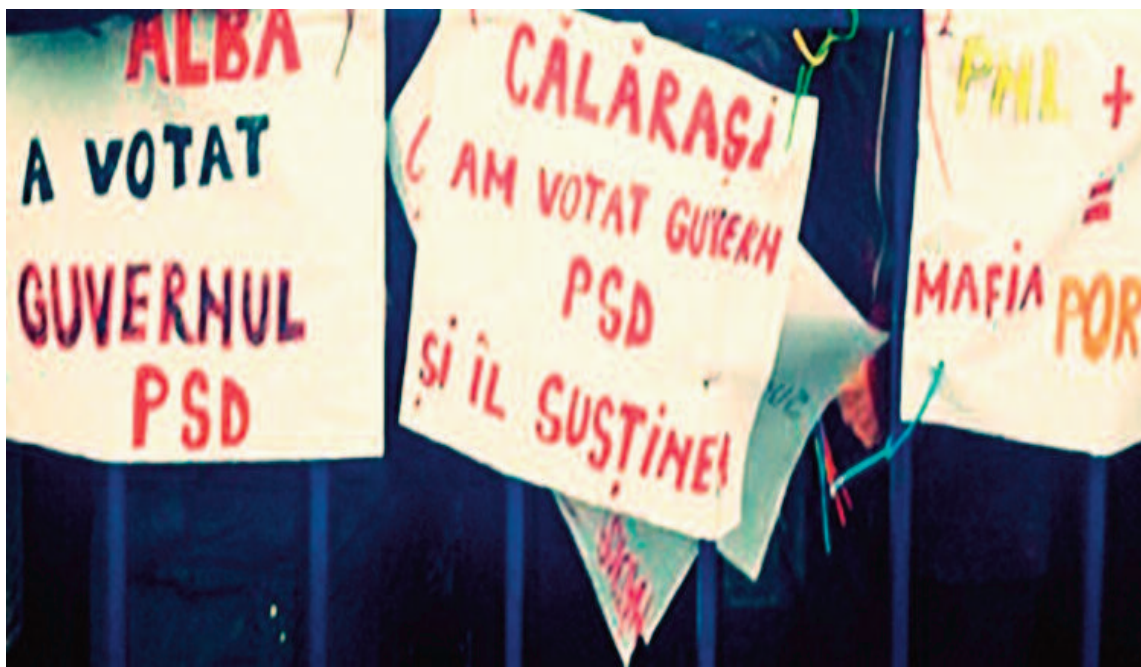
pe Grindeanu nu-l deranja faptul că adevăratul premier nu va fi el, ci Dragnea, adică profund nedemocraticul ipochimen, care – din pricina condamnărilor – nu putea ajunge prim ministru, însă nici vorbă să renunțe la morbida satisfacție de a trage toate sforile puterii și de a-i scoate pe alții vinovați pentru neatingerea „la virgulă” a unor obiective fan-teziste. Iar când Grindeanu a încercat să-și ia în serios rolul de premier, Dragnea a interpretat gestul acestuia ca o insubordonare și ca un atentat la autoritatea sa în declin.

Drept urmare, pentru refacerea autorității, a trecut la atac și, de comun acord cu Tăriceanu, țiitoarea lui politică, a decis că Grindeanu trebuie înlăturat de la butoanele Executivului, pe motiv că evaluarea făcută Cabinetului ar fi nesatisfăcătoare în ceea ce privește gradul de realizare a grosului obiectivelor din program. Atâta doar că evaluarea i-a fost încredințată lui Darius Vâlcoș, un apropiat al lui Dragnea mai mult decât dubios, care-i impută lui Grindeanu idioțenia cu neapropierea de Rusia!

Întrucât Grindeanu a respins acuzațiile evaluării ca fiind nefondate și a refuzat să-și dea demisia atâta timp cât Dragnea nu-și asumă răspunderea pentru criza creată, tartorul pesedist l-a luat deoparte și a încercat să-l mituiască: Bine, bine, nu vrei să pleci la Timișoara. Atunci ori te fac vicepremier în noul guvern (vasăzică, Grindeanu nu mai e bun ca prim ministru, însă ca vicepremier ar fi excelent), ori șeful oricărei instituții, de parcă statul român ar fi o parte din enormele lui proprietăți nelegiuite.

Cum Grindeanu nu-i nici așa de acord („Îmi voi da demisia imediat după cea a lui Dragnea!”), iată de ce vătaful de Teleorman se precipită și de îndată trece la execuția politică și publică a rebelului, deja asociat cu Victor Ponta și cu alți pesediști nemulțumiți de dictatura dragnească: mai întâi, aidoma altor incozi (ex. Mihai Chirică, primarul Iașului), este exclus din PSD, apoi vine la rând moțiunea de cenzură.

Toată această târășenie de partid, în fond luptă pe viață și pe moarte pentru putere, face dovada clară că fiecare pasăre pe limba ei piere: Posibil ca Grindeanu să fie mătrășit cu moțiunea de duminică, însă și zilele de politruc ale lui Dragnea sunt decuma numărate...



să se jumulească în același cuib. Pentru că nu pe același cuib se bat ele... Este trist că, în vreme ce jalnicele zburătoare social-democrate se „înfruntă”, de profitat profită găina maghiară... Care pare a deveni cocoșul politic al ringului dâmbovițean ori de câte ori se iscă vreo „criză” politică. Iar grav, pentru noi, pentru țară, pentru viitorul nostru, este risipa de timp care se produce acum. Pentru că mai avem câteva luni până la momentul demarării Centenarului și, de fapt, unde suntem? Ce am făcut pentru a încerca să ne ridicăm măcar pe sfertul măreției înaintașilor?

Vrem nu vrem, ora exactă pentru ceea ce ar trebui să fie clipa astrală a recunoștinței noastre pentru înaintași, măcar ca omagiu, căci nu am făcut nimic concret, nu am înturnat nici măcar o brazdă din glia țării, se va da de la Guvern. Acolo se întoarce orologiul prezenței noastre, fie și ca biet ticăit, în fața Panteonului Național. Or, ce facem? Ne ciorovăim, ne dăm la glezne, ne facem de lucru (politic) parcă doar pentru a nu intersecta măreția pe care o avem de jubilat.

tanilor Națiunii Române.

De fapt, asistăm, nu la un circ cu aparențe de mahala, ci la o acțiune concretă de blocare a posibilităților noastre de a ne omagia înaintașii. Pentru că, în momentul în care un neam este împins într-o stare de nepăsare, ținut în indiferență, blazat, manipulat pentru a-și ignora singura referință care i-a rămas, Istoria, acea națiune se stinge.

De aceea, felul în care se derulează toată această confruntare „în” PSD, nu poate fi taxată doar ca simplu circ, ci incumbă un mecanism mult mai dezvoltat, pus în mișcare inclusiv de o influență pe care doar un departament bine organizat și bun stăpânitor al mașinăriei de manipulare o poate gestiona.

Sunt atâtea semne de întrebare încât nu poți să nu te întrebi dacă nu asistăm cumva la o primă acțiune de amploare a Departamentului Trianon de la Budapesta? Pentru că prezentarea „în front” a UDMR-ului și aducerea lui Victor Ponta în guvern, cam asta sugerează. (Doar Traian Băsescu, adulatorul de kurtos kalacs, lipsește, dar

mase, sau afișarea drapelelor naționale. Ar putea fi însă prima acțiune pe care departamentul Trianon o face voit fățiș. Căci, rezultanta acestei crize „interne” a PSD-ului este și faptul că nu se pot construi clar momentele noastre de referință pentru anul Centenarului.

Iar faptul că Departamentul Trianon s-a inspirat sau chiar utilizează resursele „omuleților verzi” ai Moscovei rămâne doar un detaliu în tabloul dezastrului la care ne-am putea aștepta.



## În loc de scrisoare deschisă: Afară cu Alexandru Florian! Ins penal și imoral!

Ion  
Coja

Pe scurt, caut un avocat redevabil! Îl dau în judecată pe mizerabil! Alexandru Florian n-are ce căuta în funcția de director la onor Institutul Holocaustului! Și tot pe scurt, treburile ar sta cam așa... La data când s-a înființat Institutul pentru cercetarea Holocaustului din România, Ministerul Culturii a organizat un concurs pentru ocuparea postului de director al instituției nou înființate. Am considerat că aş avea competența necesară conducerii unui asemenea institut: am scris două cărți pe tema Holocaustului din România și câteva zeci de articole, m-am îngrijit de publicarea unor cărți pe această temă, am organizat mai multe dezbateri publice despre Holocaustul din România și alte contribuții, inclusiv literatura beletristică tangentă la subiect scrisă de mine: un roman și două piese de teatru.

Drept care mi-am depus dosarul pentru a intra în concurs și eu, feciorul dumnealor părinții mei, dintre care, despre tatăl meu, am motive să cred că este consemnat în arhivele Yad Vashem sau ale Mossadului

pentru ce le-a făcut el evreilor din Constanța în anii 1940-45, ba chiar și mai târziu, uzând de drepturile și obligațiile sale de bun român!

Deci, eu, ION COJA, m-am considerat îndreptățit să conduc Institutul pentru cercetarea Holocaustului din România... Recunosc, ar fi avut hazul său, ca orice paradox, dacă ajungeam să le fiu șef Lyei Benjamin, lui Harry Culler și altor specialiști în istoria PCUS, varianta prescurtată. Dar eu totdeauna m-am condus după principiul că anecdota primează. Cu orice risc! Este o regulă veche, de pe vremea dacilor!... Cum să mă dezic de ea și să n-o respect?! Pe lângă actele cerute, am depus și un memoriu, un plan de management, prin care detaliem chestiunea: cum văd eu activitatea Institutului abia ieșit în lume.

Am depus toate cele la Ministerul Culturii și am început să aștept convocarea la interviul legiuit. Cred că mi-am cumpărat atunci și un costum de haine nou, să fac impresie de director, nu de... Mă rog! Asta nu se pune! Dar, în locul invitației așteptate, am primit refuzul comisiei ministeriale: nu m-a acceptat să

mă înscriu la concurs dintr-un motiv care mi s-a părut și mie demn de a conta: nu aveam studii universitare în specialitatea istorie!... Refuzul, așa cum a fost formulat de Ministerul Culturii, îl mai am pe undeva! Merita păstrat!

În temeiul acestui răspuns oficial, expediat cu număr de înregistrare, ștampilat și semnat, am acceptat să aflu mai apoi că pe postul de director a fost angajat un istoric într-adevăr profesionist, istoric militar din echipa generalului Ilie Ceaușescu, echipă de istorici a căror poziție față de holocaustul din România o cunoșteam dinainte de 1990: negare totală, judicios argumentată.

Numai că de o vreme, nu știu exact de când, director de Institut dedicat cercetărilor istorice privind Holocaustul nu mai este un specialist istoric, ci este o haimana de specialist în materialismul dialectic și alte baliverne bolșevice, leniniste, staliniste!

Am consultat CV pezevenghiului și n-am găsit nicăieri consemnat că ar fi absolvent al unei facultăți de istorie! Firește, este vorba de hahalera care face de rușine întreg neamul evreiesc sub numele său conspirativ de Alexan-

dru Florian. Este derbedeul care, în ultimele luni, a reușit să se impună ca individul cel mai scârbos, mai greșos, mai antipatic, de la Brucan încoace! Ba unii zic că și-a depășit cu mult modelul!... Consider că prezența sa în fruntea Institutului numit mai sus este ilegală. Dacă cumva greșesc, aștept să mă corecteze un specialist jurist!

Până atunci, convins că mi s-a făcut o nedreptate mie sau un abuz care l-a favorizat pe infractorul mai sus numit, rog să fiu ajutat de un jurist care să formuleze corect reclamația ce urmează să o fac în justiție și / sau la Ministerul Culturii.

Ultima oară când am dat în judecată Comunitatea Evreiască din România am făcut-o de capul meu, fără să mă asiste juridic nimeni și am ratat ocazia de a câștiga un proces în care adversarii mei, eternii mei adversari de la FCER, erau cu totul descoperiți. Am greșit chemându-l în instanță și pe tartorul numit Aurel Vainer. El era principalul vinovat! Cu el aveam eu ce aveam de împărțit! Am uitat însă că are imunitate parlamentară bătrâna haită, așa că acțiunea mea s-a împotmoli-

de la bun început.

De data asta mă las pe mâna specialiștilor, datele problemei fiind cele de mai sus. Le mai enunț o dată: Ministerul Culturii, ca să mă împiedice să particip la concursul pentru ocuparea postului de director la Institutul Holocaustului, post pentru care m-am considerat a fi cel mai potrivit, a pus o condiție pe care eu n-o îndeplineam: studii universitare în specialitatea istorie. Această condiție însă n-o îndeplinește nici actualul director, Alexandru Florian, drept care devine evident tratamentul discriminator și abuziv care ni s-a aplicat de către Minister. Sper să pot avea dreptul la reparații de daune și morale, și materiale. Exact – exact în ce constă ilegalitatea comisă de ministerul Culturii îl las să aprecieze pe necunoscutul bărbat care se va oferi să mă ajute. Pe față, prin angajament de avocat, sau mai discret, să nu-și compromită cariera!

Numai eficient să fie!

## Edificiul Titulescu

Neuitarea geniului”, lucrare postumă în care sunt adunate contribuții felurite ale regretatului autor consacrate vieții și activității lui Titulescu, unele inedite sau oricum neincluse anterior în volum. Astfel i-a sfârșit o activitate amplă și întinsă în

detaliului subtil.

Se încheie astfel o operă despre o operă. Ar mai fi ceva de scris, de lămurit? Firește, întotdeauna. Citind, în această carte, evocarea ultimilor ani, cei mai dramatici, ai vieții lui Titulescu, în tulburătoarea

o lui Eminescu.

Oricum, volumul de circa 700 de pagini și peste 600 de mărturii „Pro și contra Titulescu”, acoperă, în felul său, acest fronton al edificiului ridicat acestei personalități, care ni se dezvăluie într-o viziune

meditare, atât de elogiata sau de ponegriată și răstălmăcit? „În universul intern al fiecărui român, – scrie George G. Potra – Nicolae Titulescu va găsi locul pe care i-l acordă nevoia noastră de model, încrederea noastră că am fost și putem fi în continuare ceva în lume”.

Edificiul Titulescu datorat profesorului Potra este încheiat, dar meșterul sau îi prevede un orizont deschis, căci scrie că „au rămas necercetate zone importante (arhivele cancelariilor diplomatice din principalele țări europene și nu doar, alte mari arhive și biblioteci din Europa și de peste Ocean), care, mai presus de orice îndoială, cuprind documente care interesează politica externă și diplomația românească”. Lucrarea la edificiul Titulescu are, așadar, viitor activ.



„L-am rugat pe Nicolae Titulescu să mă accepte ca fiu spiritual, căci eu mi l-am dorit și crezut ca părinte spiritual” – scria istoricul și politologul dr. George G. Potra, în ultimul material „elaborat înainte de a părăsi, mult prea devreme, această lume, care i-a produs multe satisfacții și împliniri, dar și multă amărăciune și nedreptăți”, cum se adaugă, cu discreție și emoție într-o notă de subsol. Și iată cum, prin legea firii, edificiul măreț și expresiv ridicat de dr. George G. Potra lui Nicolae Titulescu se așază în forma sa ultimă. Nu însă înainte de a i se adăuga o ultimă parte, voluminoasa exegeză cuprinsă în două volume ce însumează aproape 1500 de pagini, îngrijită de Ana Potra, cea care i-a fost cărturarului dispărut soție și colaboratoare de-a lungul întregii vieți.

Cartea se cheamă „Nicolae Titulescu.

timp peste jumătate de veac despre un ilustru reprezentant al României interbelice, căreia George G. Potra i-a fost și proiectant, și arhitect, și constructor, și fin arhitect până la împlinirea

reconstituire pe care o face George G. Potra, am fost încercat de amărăciunea că inegalabilul specialist în Titulescu nu i-a scris și o biografie, de felul celei pe care G. Călinescu i-a făcut-

rembrandtiană, de lumini și umbre care o nuanțează mai sugestiv și mai răscolitor.

Care este, totuși, adevăratul Titulescu, atât de evocat sau de ocolit cu pre-



## Dospiți din aluat chazaro-turco-mongol!

Gheorghe Constantin  
Nistoroiu

Primul suveran maghiar pofticios al zonei balcanice și al regiunilor sudice și sud-estice a fost regele Emeric (1196-1204), a cărui expansiune coincidea cu ambițiile Scaunului papal prin Inocențiu al III-lea (1198-1216), privind extinderea și hegemonia prozelitismului catolic, sub flamura violentă a Cruciadei a IV-a, prin care a trădat pe confracții bizantini de aceeași religie, care i-au primit frățeste în Capitala lor, în Cetatea divină ridicată de Constantin cel Mare, i-a omenit și drept răsplată creștină i-au măcelărit și i-au despuiat de sfintele moaște și de toate obiectele liturgice din aur și din argint: „...Atunci, cruciații luară cu asalt Constantinopolul, la 13 Aprilie 1204, în Vinerea Patimilor, pe care-l jefuiră barbar trei zile și trei nopți, oferind un trist final de cruciadă, un detestabil brigandaj internațional în locul eliberării și apărării creștinilor în fața musulmanilor, așa cum fusese predicată această cruciadă...” (Riley-Smith, L. et J. The Crusades. Idea and Reality, 1095-1247, London-1981).

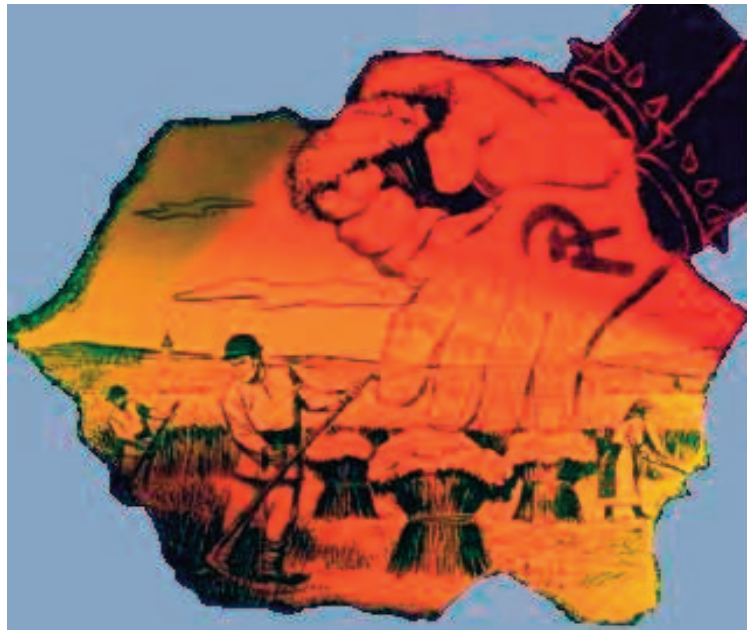
În urmașul lui Emeric, Andrei al II-lea (1205-1235) s-a încropit chiar visul de a deveni cezarul Constantinopolului, iar în teritoriile controlate de el a impus colonizarea cavalerilor teutoni, cum a fost și cazul Țării Bârsei în 1211. Teutonii, neservind intereselor maghiare, ci doar ale papei au intrat în conflict cu Andrei al II-lea care, i-a alungat prin forță în 1225, nesocotind apoi prin Bela al IV-lea (1235-1270) și următorii suverani orice Bulă, venită de la Vatican, dar păstrând cu rigoare pretenția samavolnică de hegemonie asupra altor popoare și state, deși unul din cronicarii lor Simon de Keza era de altă părere, susținând că la venirea hunilor în Câmpia Panoniei, romanii-locuitorii orașelor s-au retras din regiune și numai „românii, care au fost agricultorii acestora (ai romanilor), au rămas de bunăvoie în Panonia-Blackis, qui ipsorum-Romanorum-fuere pastores et coloni, remanentibus sponte în Panonia. (Simon de Keza, Gesta Hungarorum, p. 156-157).

În expresia lui Keza nu este vorba de romani pur

și simplu, ci de poporul vlah, dacoromân al Panoniei aparținător proaspătului și marelui Imperiu creștin dac al lui Constantin cel Mare.

Hunii au avut reprezentanța de sălbăcie pe scena europeană doar 80 de ani, 372-453, când moare Attila: „La urma urmei Attila, consemnează orientalistul Cassel, a fost doar un rege al unui regat al corturilor.

Statul lui a dispărut pe când disprețuitul oraș al Constantinopolului a rămas o putere. Corturile s-au prefăcut în praf și pulbere,



orașele au rămas. Statul hunilor a fost doar un vârtej...” Cassel, Paulus (Selig), Magyarsch Alterthumer, Berlin-1847)

Relatarea lui Cassel face referire la spulberarea regatului hun de către daci, dezastru antemergător, dar asemănător ca amploare cu cele de la râul Lech pe 10 August 955, Dobuka-Kyrieleys 1068 sau cel de la Mohacs, din 29 August 1526: „Sfârșitul domniei hune este iminent, o puternică coalțiție vlahoromană, formată din trupe imperiale aliate cu contingente vizigote, alane, france și burgunde, condusă de generalul Aetius (dac născut la Silistra), înfrânge oastea condusă de Attila, pe Câmpiile Catalunice, la 20 Iunie 451... În urma acestei bătălii, regatul hun începe să decadă. Ultimile lovituri i le dau proprii aliați, vlahi, după moartea lui Attila (453), prin bătălia de la Nedao. Regatul hun este astfel distrus, puținii supraviețuitori retrăgându-se spre răsărit.” (Cornel Bârsan, Revanșa Daciei. Ed. Obiectiv, Craiova, p. 121)

Pe fondul desfășurării evenimentelor Revoluției românești din Ardeal din primăvara anului 1848, prin conflictele locale ale țărănilor răsculați pentru

înlăturarea iobăgiei, apare lovitura năpraznică a legii recrutării propusă de Kosuth Lajos la 11 Iulie 1848, care prevedea mobilizarea unui contingent al morții, de 200.000 de ostași, obligați să lupte chiar împotriva părinților și bunicilor lor și a aspirațiilor lor de eliberare națională, până la moarte. (I. D. Suci, Revoluția de la 1848-1849 în Banat. București-1968, p. 171)

Românii ardeleni luaseră atitudine de revoltă față de odioasa lege a recrutării care umpluse picătura de indignare peste

măsură, declanșând în rândul autorităților huno-maghiare setea unei terori fără precedent, ostoită prin masacrul de la Luna Arieșului-Turda din 12 Septembrie 1848, finalizat cu 30 de victime ucise, precedat de măcelul de la Mihalț din 2 Iunie 1848, soldat cu 14 morți și 50 de răniți, considerat de George Barițiu: botezul cu sânge al uniunii. (G. Barițiu, Părți alese din istoria Transilvaniei pe două sute de ani în urmă. II, Sibiu, 1890, p. 157)

Față de ucigașul măcel al huno-ungro-maghiarilor, Avram Iancu amenință că îl va plăti cu sângele lor înveninat de ură. (Silviu Dragomir, Avram Iancu, București-1965, p. 56). Setea de răzbunarea a ungarilor se întetește, înroșindu-se de un alt masacru de la Nădab-Arad din 10-11 Septembrie același an, încheiat cu 3 morți și 20 de oameni tăiați cu săbiile. (Arhiva de Stat Arad, Fond. Episcopia Ortodoxă din Arad. Actele revoluției din 1848-1849. Pachet IV, f. 41). Poate privindu-se peste aceste masacre și multe altele de aceeași cruzime chazaro-turco-mongolă, apare lucrarea: Teroare în Ardeal de Constantin Mustață, carte scrisă pe coordonate dramatice, cu fapte tragice care te cutremură din temelii, cu

râuri de sânge curat și multă, prea multă suferință, în care se descrie fețele diabolice ale crimei și chipurile odioase ale criminalilor satanici, consternând orice om din oricare ungher al pământului: „...Sunt uluit. N-am vrut să accept niciodată că Ardealul e un sanctuar cu sute de mii de cimitire și gropi comune. O hartă a groazei, <<desenată>>de criminali cu lecții bine învățate. Crime premeditate... Schingiuri de tip medieval. Omoruri prin împușcare, omoruri prin străpungere cu baioneta, omoruri prin spânzurare, omoruri prin îngropare de vii, omoruri prin tăiere în bucăți. Omoruri prin metode nemaiîntâlnite în lumea civilizată. Crime care au fost și le-a consemnat istoria ultimelor veacuri. Peste 40.000 uciși doar în anii 1848-1849... Crime care mai sunt și azi, în Mileniul III...(Constantin Mustață, Teroare în Ardeal, vol. I. Ed. Roza Vânturilor, București-2008, p. 7)

Cine ne-a așezat în calea prigonitorilor? Soarta istorică a unui Neam mult prea râvnit și Destinul lui măreț, biruitor și nemuritor. „Istoria neamului românesc, consemna Mircea Eliade, n-a fost decât o lungă, neconținută și halucinantă hemoragie. Ne-am alcătuit într-un uragan și am crescut în vifoniță. Popor de frontieră, am luptat și am murit pentru toți.” Citat de Alexander E. Ronnett care continuă pe aceeași idee: „Desigur, popor de frontieră, națiune de frontieră, stat în frontieră, îndărătul căruia centrul și occidentul european s-au întocmit și dezvoltat cu liniștea și pacea ce singure și le-au asigurat între ele. Câtă vreme românii „atleți ai lui Hristos”, aici, la frontieră, țineau piept hoardelor expansioniste ale imperiilor asiatice, acolo, în centrul și occidentul european, se înălțau catedrale, se construiau orașe, se trasau drumuri de piatră, înfloreau meșteșugurile, arta și știința, toate amplificându-se în opere minunate.” (Alexander E. Ronnett, România ca o pradă-mari trădări și trădători. Ed. Credința strămoșească, Bacău-2013, p. 38.

Hunii dospiți din aluat chazaro-turco-mongol, din drojdia nefirească a prădăciunii, din arșița prelinsă ca o lavă de vulcan furios, din viscolul caucazian al stepelor, din nestatornicia locului, din setea

aprigă de pradă, din natura habitatului de cort, din primitivismul devastator, din prăvălirile barbarismului de hoardă, din foamea de a acapara roadele nemuncii lor, din beția jafului, din gena cruzimii lor de tigru, din mărșăluirile ispititoare neîntrerupte măturând aproape totul în calea lor, din vârtejul unei mâinii native, hunii, goniți de cer, goniți de pământ, goniți de vânt, goniți de furtuni, goniți de ape, goniți de ploaie, goniți de soare, goniți de geruri, goniți de codrii, goniți de falnicii munți, goniți de ciripitul vesel al păsărilor, goniți de mireasma florilor, goniți de toți și de geto-daco-românii s-au avântat ca niște strigoi peste țara unor traci stăpâni, ai căror păstori dăltuiți din stâncă își întindeau așezarea cu turmele albe nesfârșite datorite Strămoșilor și Strămoșilor strămoșilor lor de Păstorul cel Mare-Zamolxes, peste pământul întins cu iarba verde mănoasă, peste izvoarele lui, sub stelele cerului, înveșmântați în lumina soarelui. Dincolo de păstori sălășluiau agricultorii, artizanii pământului care-l prelucrau cu răbdarea și priceperea de artist a olarului, stăpâni peste hărnicia și iscusința lor, cu curțile doldora de copii frumoși, inimoși, zvelți și isteți.

Crime huno-ungro-maghiare împotriva umanității românești Albac-Alba, cătunul Arada, 8 Noiembrie 1918. Ajunși aici honvezii lui Bela Kun, au ucis 11 țărani. Erau români... Ioan Negru, Dumitru Lazăr, Ana Lascăr, Gheorghe Neagu, Savu Neagu, Dumitru Neagu, Nicolae Răducu, Rafila Oneț, Stan Sântioara, Ana Todea, Petru Todea. (Constantin Mustață, Teroare în Ardeal, vol. I. Ed. Roza Vânturilor, București-2008, p. 52).



## De jale de pe coarda unui țambal politic...

Cezar Adonis  
Mihalache

Lucrurile nu pot rămâne așa! S-au jucat cu țara, au scos piunezele roșii și verzui din buzunarele lor enclavă, s-au închipuit pe post „molotovi” și „ribben-tropi” și au stat... capră în fața deciziilor impuse de anumiți indivizi. Pentru toate acestea, nu-i putem ierta. Nu putem merge „liniștiți” mai departe doar pentru că acum nu s-a produs haosul. Faptul că țara nu a fost ciopârțită, că nu s-au mai pus niște „focuri de veghe secuiască” pe linia închipuitelor lor ținuturi, că nu au mai apucat să bată niște țărushi în trupul țării, nu constituie o amnistie de facto a intențiilor lor. Căci au existat cel puțin două roțițe în putredul angrenaj parlamentar care au dus la această situație: Traficul de influență și Abuzul în serviciu.

Și nu putem închide ochii și trece mai departe doar pentru că, aparent, răul nu s-a produs. Căci, dacă vom lăsa batista indiferenței peste corzile sărite ale țambalului clasei noastre politice, data viitoare ne vor străpunge carnea țării până la os!

Parlamentul a devenit o instituție de forță. Dar nu în interesul națiunii. Nici măcar a clicilor care vizau o sinecură ici-colo, ci în slujba trădătorilor, cozilor de topor, vânzătorilor de țară și veneti-

cilor.

De aceea, nu vom putea sta liniștiți până când regulamentele interne ale parlamentului nu vor fi puse în ordine. Și, mai ales, până nu va fi desființată aberația care a produs un rău în cascadă: lipsa răspunderii parlamentare.

Orice parlamentar poate depune orice inițiativă. Dacă proiectul lui trece de

orice în instituția care îl ocrotește.

Punerea pe ordinea de zi a inițiativelor legislative „restante” ale UDMR, felul în care peste noapte s-a pus în mișcare un întreg mecanism reprezintă un semnal grav. Și numai pentru faptul că astfel de inițiative au ajuns la nivel de comisii și ar trebui să ne întrebăm: ce se va întâmpla data viitoare? Și nu să stăm

firmare a clovnului cu degete de cvorum. Și nu au nici o scuză pentru felul în care „țin” ei cu țara.

Pentru că, da, în felul lor, și ei țin cu țara. Și chiar dacă am știi că se bucură sincer în sufletul lor când o aberație legislativă nu trece, tot nu au o scuză. Pentru că lașitatea și indiferența sunt la fel de grave precum trădarea... Pe vânzătorii politici îi știm, le cunoaștem limitele. Sau cel puțin le intuim. Dar lașii sunt mult mai mulți și adesea au fețe de lut de nepătruns.

Cine va cerceta dară felul în care proiectele maghiare au ajuns pe ordinea de zi? Cine va constata abuzul în serviciu al acelor care le-au scos de la sertar și le-au dus în comisii, cine va notifica penal traficul de influență al acelor care au tras de corzile țambalului politic pentru a-l face să sune a bocet pe seama neamului românesc?...

Am ajuns într-un paradox care ne poate, nu doar strivi, ci îngropa la propriu ființa națională. Iar lespezi ne vor fi indiferența, blazarea, lașitatea... Căci veneticii, trădătorii, cozile de cazma și târnăcop în ferpar doar ne sapă groapa. Depinde însă de noi dacă vom ajunge pe fundul ei și, mai ales, dacă ne vom trage singuri lespezile uitării și pe cele ale ieșirii din Istorie.

Am ajuns ca toți cei ce promovează, civic, legisla-

tiv, cultural românismul să fie huliți, alergați, învesmântați în vinovății de discriminare, acuzați de „politici incorecte”, de neadaptare... Iar cei ce ne împing în degradingoladă își văd liniștiți de drumul lor chiar și după eventualul eșec. Nimeni nu a răspuns pentru încercarea de a se interzice intonarea Imnului Național în cadrul unor competiții sportive, nimeni nu a răspuns pentru oprirea afișării de drapele, „mai mult de unul”(!) în cazul unor manifestări culturale...

Iar acum, nu țara a scăpat, nu nouă ne-a trecut glonțul pe lângă tâmpla tot mai indiferentă, ci copiii noștri...

P.S.:

*Sorin Grindeanu a jucat bine și cu oarece șanse... Până l-a cooptat în echipă pe Victor Ponta. Sau a acceptat... cooptarea acestuia, fiind probabil ca fostul premier să fii intrat „la diverssiune”. Pentru că oamenii se tem de Ponta și de felul în care acaparează el puterea, putând fi, în cazul în care Grindeanu rămânea la Palatul Victoria, cel puțin la fel de despot precum Liviu Dragnea... Sau poate ne-am uitat deja trecutul recent?!*



comisiile juridice, e bun trecut. Dacă nu, „alesul” se întoarce liniștit în bancă și revine cu alte fantasmagorii. Nu contează dacă a promovat o inițiativă secesionistă. Nu contează dacă a avansat un proiect pe criterii etnice, în favoarea unei clici sau dacă a creionat hârtoğăraia de vânzare-cumpărare a unei părți din țară. El nu are nici un fel de răspundere. Punct. Și aproape că ar putea face

liniștiți că inevitabilul nu s-a produs acum... Nu pe tura noastră, nu?!...

Iar vinovăția nu este doar a capetelor seci, a trădătorilor și pinguinilor mimetici din parlament, ci și a acelor care stau în afara „ringului”, nu se ridică din confortabilele lor fotolii parlamentare să spună lucrurile pe nume, să-și reprezinte țara, ci așteaptă cumiți în colțurile lor. Așteaptă „sms”-ul de con-

## Nu vindeți „sufletul neamului românesc”!

obiectele încărcate de istorie și poezie.

Atunci, imediat le-am scris celor care diriguiesc această Casă, măiastră în atâtea licitații, dar care a ajuns acum să mijlocească o licitație de necrezut, dintr-o sferă tabu:

Dragi prieteni,

Aceste obiecte ar trebui achiziționate de Muzeul Național sau de muzeele Eminescu din țară. E păcat să se risipească. Iar cuțărul, știam eu, era la Academie, cum de s-a înstrăinat? El ar trebui să revină la Academie. Acolo unde se aflau manuscrisele din el. Va rog faceți demersurile necesare de conservare a lor, înainte de a purcede la licitație. Risipirea unor astfel de obiecte echivalează cu risipirea identității naționale. Va rog, faceți un act de cultură, nu mijlociți împrăștierea a ceea ce este sfânt. Astfel de obiecte nu țin de licitații sau de afaceri, de orice fel. Ele sunt sacre. Poporul român are nevoie de ele, să mediteze la ele, unii poate se și închină la ele. Orice obiect aparținând lui Emi-

nescu depășește farmecul unei licitații de-o seară, depășește chiar istoria actuală, pe care nimeni nu o face demnă, ci o tot contraface, de aceea nu cred că vreun obiect aparținând lui Johannis sau Dragnea va avea vreodată vreo cât de mică importanță.

Aici se vede forță unei case de licitații, să renunțe la niște avantaje materiale de moment pentru un câștig spiritual ce o plasează în eternitate. Rolul unei case de licitații în România de azi are o astfel de conotație, are o funcție națională, nu seamănă cu ceea ce se întâmplă la alte case, precum cele din America, pe care le frecventez eu. Artmark trebuie să fie și un simbol patriotic, să fie în artă un reper pentru identitatea națională, așa cum este în muzică Festivalul Enescu. Eu așa văd lucrurile de aici, de la New York. Sper să aibă ecou în sufletul dvs rândurile mele”.

Și adaug în continuare: Va rog, nu vindeți „sufletul neamului românesc”! Nu urmați răul, nu faceți așa cum a procedat marele

Amartaloi de la ICR, care l-a băgat pe Eminescu în debara! Nu fiți părtași la asemenea „succese” de-o seară, spre satisfacția unor străini de neam. Sumele încasate pe aceste obiecte vor fi derizorii, nu vor îmbogăți pe nimeni, dar fără ele țara e mai săracă. Nu împrăștiți ceea ce nu vă aparține, ceea ce Dumnezeu i-a dat geniului eminescian. Păstrați astfel de obiecte sacre, faceți din ele o sală de pelerinaj la Casa Cesianu. Dacă aș fi unghur, în locul lui Kelemen, le-aș cumpăra pe toate și aș face cu ele o chilie Eminescu în sediul UDMR. Dar nu, acest lucru nu s-ar întâmpla niciodată, fiindcă chilia i-ar româniza pe unghuri.

Am asistat mai an și la licitarea unor obiecte personale aparținând lui Brâncuși. S-a ales praful de ele! Am auzit că așa ceva s-a întâmplat și cu artefacte Caragiale sau ale altor mari personalități. Nu e bine. Obiectele de patrimoniu trebuie să rămână în proprietatea poporului român, să aibă grijă guvernul de asemenea lucruri. În loc să

se petreacă o conștientizare a clasei politice, vindem obiecte de patrimoniu! Adevărate crime morale! Eu văd o astfel de licitație ca o decapitare.

Tot citesc că în țară au loc fel de fel de proteste, pentru tot felul de rătăcirii. Dar aș vrea să aud că se iscă un protest de o cu totul altă natură, un protest pe verticală, de identitate, pentru că fotografia vieneză, de la 19 ani, a lui Eminescu se duce pe Apa Sâmbetei. Nu poți înstrăina așa ceva, așa cum nu poți înstrăina Cumințenia Pământului, Lupa Capitolină sau Drapelul lui Avram Iancu! Ce-ar spune Eminescu dacă ediția principeps a cărții sale de poezii ar ajunge pe mâna Satanei? Mai bine să ne păstrăm obiectele sacre acasă, să le conservăm, fiindcă prezentul și viitorul au mare nevoie de ele.

Grid  
Modorcea

Am primit o invitație de la Casa de licitații Artmark, căreia i-am urmărit constant destinul și o consider un pilon de rezistență post-decembristă pentru cultura României, la fel de importanta ca Uniunile de creație, de pildă. Ba, prin efervescența evenimentelor, este un pilon viu, mereu în avangardă. Este vorba acum despre o licitație ieșită din comun, fiindcă obiectul licitației îl consemnează pe Eminescu. Dar iată textul invitației:

Sufletul neamului românesc, Licitatia unei colecții Mihai Eminescu conține obiecte inedite ce au aparținut celui care a dat graiului românesc un farmec de netăgăduit. Portretul de la 19 ani, cartea de vizită ca prim redactor al ziarului „Timpul”, o fotografie mai puțin cunoscută a Veronicăi Micle, cuțărul de voiaj al poetului, tovarăș nelipsit al călătoriilor sale, precum și multe ediții princeps sunt doar câteva dintre